

Satamajätjän poika, merimies.

Olen koko ikäni asunut Kotkassa, siis satamakaupungissa. En itse saarella, vaan Ruonala - Aittakorpi sektorilla.

Isäni on tehnyt elämäntyönsä satamassa, ja sain heti pienenä kuulla sataman touhuista ja tottakai laivoista joita siellä kävi. Mitä milloinkin lastattiin, tai purettiin. Isä piti päiväkirjaa missä laivoissa oli milloinkin töissä.

Joskus isä vei moottoriveneellään minut katsomaan laivoja. Ei sinne muuten ollut menemistä. Melkein aina kun isällä oli vapaata sulan veden aikana, mentiin saareen ja kalalle. Paikka oli vanha tuttu Viirin saaret. Orregrund, siinä lähellä, luotsisaari.

Saarella oli ensimmäinen tehtävä rantojen kiertäminen. Oliko laivoista

heitetty roskien mukana aarteita mereen. Joskus oli.

Laivoja tuli ja meni Haminaan ja Kotkaan. Aina niitä pysähdyin seuraamaan. Kiikarilla tiirailin minkä maan lippu on ahterissa. Yölläkin telttakankaan läpi kuulin kun laiva lähestyi, koneen jumputus alkoi kuulua. Sen äänen tunsin unenkin läpi. Tiesin että tietyn ajan päästä laivan aallot huuhtoisivat pitkin rantaa. Joskus piti yön pimeimmälläkin hetkellä nousta katsomaan minkälainen mörkö siellä menee, vaikka eihän sieltä näkynyt muuta kuin laivan valot. Jotenkin se kuitenkin lumosi. Ajattelin mitäköhän ihmiset siellä silloin tekivät ja mistä kaukaa tulivat. Päivällä näki paremmin, mitä ruosteisempi rohjo, sitä enemmän se kiehtoi nuoren pojan mieltä.

En ollut vielä koskaan laivassa käynyt kun ensimmäisen kerran kävin 70-luvulla. Silloin kaveri sai jobin ms Fenniaan. Silloin pääsin ekakertaa tutustumaan laivaan, jopa konehuoneen ovelta kurkkaamaan. Vierailuun kuului myös sen verran lonkeron tarjoilua, että se kihauti nuppiin. Jenkki

mallua tupruttelin puoli väkisin, ja laivalta lähtiessä sain vielä avatun askin ja PK purkkaa taskuun. Oli niin skönömainen olo. Vain passi ja tippari puuttui, kaikki aikanaan.

Se oli viimeinen sykäys merille lähtöön. Niin jäi koulu kesken mulla. Nimi listalle myllyyn ja silleen.

Laivalla ajettiin massaa Sunilasta Englantiin. Aina vaan se Kotkasta lähtö aiheutti pientä kaihoa ja Kotkaan tulo pientä jännitystä. Nykyään, kun ääni ja kuva kulkee hetkessä paikasta toiseen ollaan heti tietoisia kaikesta. Se jännitys ja kaiho puuttuu, mikä on ihan terveellistä ihmiselle – henkistä huumetta.

Orregrundissa luotsin tultua tiesi ettei enää kauaa kun ollaan Kotkassa. Sitä ennen kuitenkin Kaunissaari, ja sen kohdalla oli väylän vieressä isän vakituinen pintaverkkopaikka, lohia varten syksyisin niin kauan kun alkoi rannat jäätyä.

Sillä kohdalla piti aina mennä täkille tähystämään, olisiko isä verkoilla. Tiesihän isäkin milloin odottaa laivaa, olihan laivalista lehdessä. Välillä sattui isä olemaan samaan aikaan ja sieltä veneestään heilutteli lohen pyrstöllä. Siitä tiesi että tänään saisi tuoretta kalaa. Se oli viestintää ennen kännyköitä. Myöhemmin sain itse tuosta samasta apajasta ennätyskalani, merilohi 20 kg perattuna.

Aina oli kiva lähteä ja tulla. Eikä työnteko siellä laivassa kenkuttanut. Maissa sitä kenkutusta kylläkin oli. Jo pelkkä työmatka räntäsateessa pyörällä vastatuuleen. Muistui useasti mielen laivan lämmin konehuone.

Kaksi on merimiehellä ilon päivää, kantaa säkki laivaan ja laivasta pois.

Terveisin Pekka Vesala, Kotka.